

Müller, 1975

A MAGYARHONI FÖLDTANI TÁRSULAT
FOLYÓIRATA

БЮЛЛЕТЕНЬ ВЕНГЕРСКОГО
ГЕОЛОГИЧЕСКОГО ОБЩЕСТВА

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ GÉOLOGIQUE
DE HONGRIE

ZEITSCHRIFT DER UNGARISCHEN
GEOLOGISCHEN GESELLSCHAFT

BULLETIN OF THE HUNGARIAN
GEOLOGICAL SOCIETY

T. 105.

No. 4.
(1975)

FÖLDTANI KÖZLÖNY

A MAGYARHONI FÖLDTANI TÁRSULAT FOLYÓIRATA

105. KÖTET

*

TARTALOMJEGYZÉK — СОДЕРЖАНИЕ — CONTENU

ÉRTEKEZÉSEK — НАУЧНЫЕ СТАТЬИ — MÉMOIRES

DR. BARTHA Ferenc: A magyarországi pannon képződmények horizontális és vertikális összefüggései és problematikája — Horizontale und vertikale Verbindungen der Pannonablagerungen von Ungarn und ihre Problematik	399—418
DR. GÉCZY Barnabás: A Davoei Zóna a Bakony-hegységben — La zone à davoei dans la Montagne du Bakony	419—428
CZABALAY LENKE: Kagylófauna a sümegi Kecskevári-kőfejtő hippuritesez mészkőrétegeiből — Muschel-fauna aus den Hippuritenskalken des Kecskevári-Steinbruchs bei Sümeg	429—459
EL-DAWOODY, Ahmed Sami: Ultrastructural remarks on some Paleocene Coccoliths from Duwi Range, Quseir District, Egypt — Peleocén coccolithok Egyiptomból	460—487
SZTRÁKOS Károly: A Karád-buzsáki paleogén rétegek újvizsgálata — Wiederuntersuchung der Paläogen-schichten von Karád—Buzsák	488—494

RÖVID KÖZLEMÉNYEK — КРАТКИЕ СООБЩЕНИЯ — NOTICES

DR. KOVÁCH Ádám, DR. SCHLENK Bálint, SZÉKYNÉ DR. FUX VILMA: Nagyfrekvenciás, nagyfeszültségű fényképezés ásvány-kőzettani alkalmazásai —	495—505
MÜLLER Pál: Decapoda (Crustacea) fauna a budapesti miocénből (3) — Faune de Décapodes (Crustacés) du Miocène de Budapest (3)	506—515
MÜLLER Pál: Trapezia (Crustacea, Decapoda) a magyar eocénből és miocénből	516—523
DR. NAGY LÁSZLÓNÉ: Palynológiai tanulmányúton az Északamerikai Egyesült Államokban	524—530
DR. BALKAY BÁLINT: Hozzászólás dr. Stegena Lajos, dr. Géczy Barnabás és Horváth Ferenc „A Pannon-medence késő-kainozóos fejlődése” c. dolgozatához	531—533
A MAGYAR FÖLDTANI IRODALOM JEGYZÉKE — БИБЛИОГРАФИЯ ЛИТЕРАТУРЫ ГЕОЛОГИЧЕСКИХ И СМЕЖНЫХ НАУК В ВЕНГРИИ 1974 Г. — RÉPERTOIRE BIBLIOGRAPHIQUES DES PUBLICATIONS DU DOMAINE DES SCIENCES GÉOLOGIQUES EN HONGRIE 1974	534—545
ISMERTETÉSEK — РЕЦЕНЗИИ — REVUE BIBLIOGRAPHIQUE	546—
TÁRSULATI ÜGYEK — ДЕЛА ОБЩЕСТВА — AFFAIRES DE LA SOCIÉTÉ	547—551

Decapoda (Crustacea) fauna a budapesti miocénből (3)

Müller Pál

(3 táblával)

Összefoglalás: A budatétényi felsőbadeni korú lelőhely alsó rétegeiből gyűjtött két Decapoda-fauna 15 fajból áll, melyből 3 újnak bizonyult. Az egyik lelőhelyen mintegy 10–30 méter mély, viszonylag erősen mozgatott vízben, ásható, homokos aljzaton éltek a rákok, míg a másik lelőhely korallfolt („coral patch”). A talált rákok jelentős részének mai rokonsága az indo-nyugatpacifikus faunartományban él.

Bevezetés, a lelőhelyek leírása

Az első két cikkben (MÜLLER, 1974/a és b) leírt rétegek fekvője kőzettanilag és őslénytani szempontból is élesen elválik, mert teljes vastagságában nagymennyiségű kvarchomokot, alul kavicsot is tartalmaz, míg a magasabb szint gyakorlatilag homokmentes. A teljes rétegsor az „F” lelőhelyen, a Balatoni út és Szabadkai út deltájában, az útbevágásban látható (lásd MÜLLER, 1974/a 1. ábrát). A rétegsor itt a következő: (lentről) laza, gyér faunás konglomerátum, durva kavicsal, 0,4 m; kavicsos mészkő kevés *Glycymeris obtusatus*-sal, 0,4 m; homokos mészkő sok *Glycymeris*-sel, 0,4–0,5 m; laza mészhomokkő, kavicsokkal, 1,0 m; kemény homokos, kissé kavicsos mészkő *Scutella*-val, 0,4–0,5 m; aprófaunás kemény homokkő, 0,2 m; ez hirtelen vált át (esetleg diszkordanciával) a fedő *Pisa*-tartalmú rétegbe.

A *Glycymeris*-tartalmú két réteg *Mollusca*-lenyomatairól készült öntvények alapján DR. KÓKAY József (aki ebben a munkában nagyon nagy segítségemre volt) a következőket írta: „Balatoni műút, kavicsos mészkő: *Diodora graece* L., *Oxysteles patula orientalis* COSSM. & PEYR. (gyakori), *Turritella benoisti* COSSM. & PEYR., *Cerithium europeum* MAYER, *Cypraea (Zonaria) cfr. amigdalum* BROCC., *Murex (Muricanthus) turonensis pontileviensis* TOURN., *Fusus valenciennesi* GRAT., *Galeodes cornuta pseudobasilica* STR., *Ancilla glandiformis* LAMK., *Conus fuscocingulatus* BRONN (gyak.), *Conus ventricosus* BRONN. *Terebra cfr. acuminata* BORS., *Arca (Anadara) diluvii* LAMK., *Glycymeris pilosa deshayesi* MAYER, *Glycymeris obtusatus* PARTSCH (gyakori), *Begonia partschi* GOLDF. és Korallok: *Tarbellastrea* sp., *Stylophora?* sp. Értékelés: rendes sótartalmú tengervízben élt fauna. Mediterrán-szubtrópusi éghajlat. A víz maximálisan 30 méter mélységű volt, de inkább sekélyebb, a korallok alapján; erősen mozgatott, durvahomokos és aprókavicsos aljzat. Az ilyen tengerfenéket a *Glycymeris*-ek kedvelik (a jelen faunában a leggyakoribb), amelyek szuszpenzió-evők és beásó életmódot folytatnak. Gyakran csak pár méter mélységű vízben élnek tömegesen. A víz mélysége tehát 2–30 méter között lehetett”.

Az „A” lelőhelyen csak vékony laza mészhomokkővet lehetett látni, mely a fent leírt rétegsor kemény homokkővének fedője lehet.

A „K” lelőhelyen (Kamaraerdei út bevágása) az előbbi rétegsorral nagyjából egyidejű, de eltérő anyagú réteg található.

Ezt a lelőhelyet már LÖRENTHEY (1909, 1929) és STRAUSZ (1923) is leírták. A laza konglomerátumba itt korall-gyep települ lencsésen, nyilván az energiaszint ideiglenes csökkenésekor. Ebben gazdag *Mollusca*-fauna van, melyről DR. KÓKAY József a következőt írta: „Fauna: *Haliotis tuberculata lamellosoides* SACCO, *Rissoina steinabrunnensis* SACCO, *Cerithium crenatum communicatum* SIEB., *Cerithium* cfr. *europaeum* MAY., *Cypraea (Zonaria) amygdalum* BROCC., *Conus voeslauensis* HOERN. & AUING., *Conus ponderosus grinzinensis* SACCO, *Conus* cfr. *suessi* HOERN. & AUING., *Arca (Navicula) noaea* L., *Arca (Arcopsis)* cfr. *lactea* L., *Arca (Arcopsis)* cfr. *papillifera* HOERN., *Arca (Barbatia) barbata* L., *Arca (Acar) clathrata* DEFR., *Musculus* aff. *sarmaticus* EICHW., *Chlamys* ex gr. *scabrella* LAMK., *Ostrea* sp., *Bequina (Mytilicardita) calyculata* L. (gyakori), *Chama* cfr. *gryphina* LAMK., *Venus (Periglypta)* cfr. *miocaenica* MICHT., és korallok: *Tarbellastrea* sp. (gyakori), *Porites* sp. Értékelés: rendes sótartalmú vízben élt fauna. Mediterrán-szubtrópusi éghajlat. A víz maximálisan 30 méter mélységű volt, de inkább sekélyebb, jól mozgatott, átszellőzött, teljesen tiszta.”

A fajok és mai rokonaik geográfiai és mélységi elterjedése
Distribution géographique et bathymétrique des espèces et les taxons voisins récents.

I. táblázat — Tableau I

Lelőhely — gisement					Név — nom	Mai rokonság les taxons voisins récents	Atlanti	Medit.	Indo-Pac.	mélység profondeur
F	A	K	Rákos, Kerepesi	Ausztria Auriche						
+	+		+		<i>Dromilites eotvoesi</i>	<i>Dromia</i>				10—100 m
	+				<i>Ebalia globulosa</i>	<i>Ebalia</i>				10—2500 m
	+			+	<i>Calappa heberti</i>	<i>Calappa</i>	(+)	(+)	+	1—100 m
	+		+		<i>Matuta brocchii</i>	<i>Matuta</i>	(+)	(+)	+	0—(50) m
	+		?		<i>Maja btaensis</i>	<i>Maja</i>	(+)	(+)	+	1—30 m
	+		?		<i>Charybdis? sp.</i>	<i>Charybdis</i>			+	1—20 m
	+		+		<i>Pilumnus mediterr.</i>	<i>Pilumnus</i>			+	0—20 m
	+		?		<i>Xantho</i> cfr. <i>incisus</i>	<i>Xantho incisus</i>	+	+	?	1—100 m
		+			„ <i>Zosimus</i> ” mediterr.	<i>Chlorodielle</i>			?	?
		+		+	<i>Daira speciosa</i>	<i>Daira perlata</i>			+	zátony-récif

A Decapoda-fajok ismertetése

GLAESSNER (1969) rendszere szerint

Ordo: *Decapoda* LATREILLE, 1803

Subordo: *Pleocyemata* BURKENROAD, 1963

Infraordo: *Anomura* H. MILNE-EDWARDS, 1832

Superfamilia: *Thalassinioidea* LATREILLE, 1831

Familia: *Callianassidae* DANA, 1852

Genus: „*Callianassa*” mint olló-gyűjtőgenus

„*Callianassa*” *munieri* BROCCHI, 1883

A Budapest-Rákosról leírt faj gyakori az „F” lelőhelyen, főleg a *Glycymeris*-tartalmú rétegekben. Az „A” és „K” lelőhelyen nem találtam.

„*Callianassa*” *pseudorakosensis* LÖRENTHEY, 1929

Az „F” lelőhely leggyakoribb rákfaja, kilónyi kódarabokban sokszor háromnegy olló is van. Az „A” és „K” lelőhelyen ezt sem találtam.

„*Callianassa*” sp. nov.?

I tábla, 1.—4. képek

A Magyarországról eddig leírt „*Callianassa*” fajokkal nem azonos ollók kerültek elő az „A” lelőhely homokkőéből. Mivel a gyűjtőgenus alakjai között a leírt számtalan faj, sokszor hibás ábrák miatt az európai miocénre kiterjedő revízió nélkül nem igen lehet rendet teremteni, a faj leírására egyelőre nem vállalkozom.

S u p e r f a m i l i a: *Paguroidea* LATREILLE, 1803

F a m i l i a: *Paguridae* LATREILLE, 1802

G e n u s: „*Pagurus*” mint olló-gyűjtőgenus

LŐRENTHEY (1929, p. 70) egyértelműen lerögzíti, hogy a nemzetséget gyűjtőfogalomnak tekinti. Bár feltűnő hasonlóságok alapján az idetartozó fajokat később más genusokba osztották, a mai taxonokkal egyenrangúan a rendszert — legalábbis alapos revízió nélkül — nem lehet felállítani. Ezért mindenképpen célszerű a LŐRENTHEY által írtak mellett maradni.

„*Pagurus*” *priscus* BROCCHI, 1883

LŐRENTHEY, 1929, *Petrochirus priscus*: GLAESSNER, 1928

Az „F” lelőhelyen gyakori.

G e n u s: „*Paguristes*”, mint olló-gyűjtőgenus

LŐRENTHEY (1929, p. 70, 71) értelmében a keresztlécekkal díszített ollókat nevezem így. Mivel LŐRENTHEY a gyűjtőgenus nevét egyértelműen DANA-tól kölcsönözte, a rossz helyesírást ki kell javítani (*Pagurites*).

„*Paguristes*” *hungaricus* LŐRENTHEY, 1929

LŐRENTHEY locus typicus-án, a „K” lelőhelyen („Militärstrasse”) egy szép példányt találtam.

„*Paguristes*” *substriatiformis* LŐRENTHEY, 1929

Az „F” lelőhely két példányt adott.

I n f r a o r d o: *Brachyura* LATREILLE, 1803

S e c t i o: *Dromiacea* DE HAAN, 1833

S u p e r f a m i l i a: *Dromioidea* DE HAAN, 1833

F a m i l i a: *Dromiidae* DE HAAN, 1833

G e n u s: *Dromilites* H. MILNE-EDWARDS, 1837

A genust eddig csak a paleocénből és eocénből ismerték, a *D. koberi* BACHMAYER, & TOLLMANN, 1953 faj valószínűleg új nemzetség tagja. Ezt a burgenlandi miocénből írták le.

Dromilites eotvoesi n. sp. ✓

I tábla 5. kép, II tábla 1., 4. kép

A n y a g: egy carapax (holotypus) az „F” lelőhelyről, valószínűleg a *Scutella*-tartalmú rétegből, s egy-egy töredék az „A” lelőhelyről és a Kerepesi út csatornaárkából.

Stratum typicum: miocén, felsőbadeni.

Locus typicus: Budapest-Budatétény, „F” lelőhely.

Diagnosis: igen erősen domború, a középgyomortáj felé kissé csúcsos carapax. a cervicalis és a branchiocardicalis barázda közti részt további barázda nem tagolja.

Derivatio nominis: EÖTVÖS Lórándról, a nagy fizikusról és geofizikusról.

Holotypus: MF 11. I tábla 5. kép, II tábla 1. kép. Magyar Nemzeti Múzeum, Óslénytár.

Descriptio: a kör alaprajzú carapax nagyon domború, a középgyomortáj hosszában kettéosztott, mint a *D. bucklandi*-n. A kopolyútáját a cervicalis és branchiocardicalis barázdák között újabb barázda nem tagolja, ebben a *Dromia* fajokra hasonlít. A peremen 5 fog látszik. Az elülső részek minden példányon hiányoznak.

Sectio: *Oxystomata* H. MILNE-EDWARDS, 1834

Superfamilia: *Calappoidea* DE HAAN, 1833

Familia: *Calappidae* DE HAAN, 1833

Subfamilia: *Calappinae* DE HAAN, 1833

Genus: *Calappa* WEBER, 1795

Calappa heberti BROCCHI, 1883

A fajt számos példányban találtam az „F” lelőhely homokos mészkőrétegeiben, az „A” lelőhely homokkővében, de a „K” feltárásból hiányzik.

Subfamilia: *Matutinae* MCLEAY, 1838

Genus: *Matuta* FABRICIUS, 1798

Matuta brocchii GLAESSNER, 1969

pro *M. inermis* BROCCHI, 1883, nom. preocc.)

Az „F” és „A” lelőhelyről összesen három példány került elő.

Superfamilia?

Familia: *Leucosiidae* SAMOUELLE, 1819

Genus: *Ebalia* LEACH, 1817

A családon belül a nemek elkülönítése nem egészen biztos, újvizsgálata indokolt volna. Carapax alapján különösen az *Ebalia* és *Randallia* nem különböztethető meg biztosan.

Ebalia globulosa n. sp.

II tábla, 2., 3., 5. képek

Anya: egy carapax (holotypus) az „A” lelőhely homokkővéből.

Stratum typicum: miocén, felsőbadeni.

Locus typicus: Budapest-Budatétény, „A” lelőhely.

Diagnosis: sima, erősen domború carapax, a hátsóperemen két háromszögletű nyúlvány.

Derivatio nominis: közel gömbölyű carapax.

Holotypus: MA 11., II tábla 2., 3., 5. képek. Természettudományi Múzeum, Óslénytár.

Descriptio: A carapax alaprajza erősen lekerekített rombusz, hátsó peremén két viszonylag nagy háromszögű nyúlvánnyal. Az intestinalis tájat

kiálló domborulat alkotja, de a hasonló *E. hungarica*-val szemben a többi táj alig különül el, beleolvad a carapax erősen domború felületébe. Az *E. hungarica*-tól élesen elkülöníti széles fronto-orbitalis pereme, valamint a felület sima volta. Az ausztriai miocénből leírt *E. vanstraeleni* lényegesen szélesebb.

S e c t i o: *Oxyrhyncha* LATREILLE, 1803

F a m i l i a, G e n u s?

Oxyrhyncha sp.

Egy töredék került elő az „F” lelőhely homokos mészkövéből, mely valószínűleg az eddig leírt miocén *Oxyrhyncha* alakoktól eltérő fajhoz tartozik.

F a m i l i a: *Majidae* SAMOUELLE, 1819

S u b f a m i l i a: *Majinae* SAMOUELLE, 1819

G e n u s: *Maja* LAMARCK, 1801

Maja biaensis LÖRENTHEY 1929

III. tábla, 2. kép; biai példány

A n y a g: három töredék az „F” lelőhelyről, s az elveszett holotypusnál épebb példány Biárról, a típuslelőhelyről. Ezen a szemüreg is megvan, ezért ábrát is adok róla.

S e c t i o: *Brachyrhyncha* BORRADAILE, 1907

S u p e r f a m i l i a: *Portunoidea* RAFINESQUE, 1815

F a m i l i a: *Portunidae* RAFINESQUE, 1815

G e n u s: *Charybdis?* DE HAAN, 1833

Charybdis? sp.

III tábla, 3. kép.

Egy carapax-töredék, melynél csak a jobboldali peremek szöglete maradt meg, három foggal. A LÖRENTHEY által (1929) a *Macropipus* (= *Portunus*) *rakosensis* fajjal azonosított ollók (p. 172–173, XII tábla, 20–23. képek) valószínűleg *Charybdis*-ollók, s esetleg ehhez a fajhoz tartoznak.

S u p e r f a m i l i a: *Xanthoidea* DANA, 1851

F a m i l i a: *Xanthidae* DANA, 1851

G e n u s: *Xantho* LEACH, 1804

Xantho cfr. *incisus* LEACH, 1804

A felsőbb rétegekben („B”, „G” lelőhelyek) gyakori faj egyetlen rossz megtartású példányát az „A” lelőhely homokkővében leltem. A „K” lelőhelyről két példány származik.

G e n u s: *Pilumnus* LEACH, 1815

Pilumnus mediterraneus (LÖRENTHEY), 1898

Két carapax és két olló került elő az „F” lelőhelyről.

G e n u s: „*Zosimus*” mint ideiglenes gyűjtőgenus

„*Zosimus*” *mediterraneus* LÖRENTHEY, 1929.

III tábla, 1. kép.

A Budapest-Rákosról, zátony-eredetű mészkőből leírt faj négy példányát gyűjtöttem a „K” lelőhely korallós mészkövéből. A faj valószínűleg nem tarto-

zik a *Zosimus* LEACH, 1823 nemhez, részletesebb vizsgálatot igényel. Ehhez a visegrádi korallós márgából gyűjtött anyag (kb. 40 példány) ad majd lehetőséget.

F a m i l i a: *Xanthidae*? DANA, 1851

G e n u s: *Daira* DE HAAN, 1833

GUINOT (1967) a nem rendszertani helyzetét vizsgálva a *Parthenopidae* családdal való szoros rokonságot állapított meg, de nem foglalt állást a rendszertani hely módosítása mellett.

Daira speciosa (REUSS), 1871

A „K” lelőhely korallós mészkövében 5 példány töredékét találtam.

Következtetések

A leírt rákfajok rokonsága ma részben az atlanti és mediterrán faunartományban él, de fő területe mégis az indo-nyugat-pacifikus tartomány trópusi és meleg-szubtrópusi része (lásd a táblázatot).

Az „F” és „A” lelőhelyeken gyűjtött rákok mintegy 10–30 méter mély tengerben élhettek. A kisebb, elszórt koralltelepek szerint a klíma, illetve vízhőmérséklet szubtrópusi jellegű lehetett. E telepektől eltekintve az aljzat üledéke laza, ásható volt, kedvező a *Callianassa* fajok számára. A carapaxok alapján számított diverzitási index 6,6, viszonylag nagy érték, ami kedvező körülményekre utal. A kis példányszám miatt az érték nem megbízható.

A „K” lelőhelyen a korall-folt 10 méternél sekélyebb vizet jelent. Erre utalnak KÓKAY következtetései is. Jellemző, hogy az ásó életmódot folytató *Callianassák* itt teljesen hiányoznak. A carapaxok száma alapján számított diverzitási index kicsi: 1,9, ami a zátonyszerű élőhelyek speciális adaptációt követelő körülményei közt érthető. A mai zátonyokkal egyezően itt is a *Xanthidae* család gyakori: a *Brachyura*-fajok mind ide tartoznak. A *Daira speciosa* faj GLAESSNER (1928) szerint is mindig korallós kőzetben található.

Az „F” és „A” lelőhely hasonlít a Budapest-rákosi anyaghoz (LÖRENTHEY, 1929), különösen a gyakori fajok közeik.

Táblamagyarázat — Explication des planches

I tábla — Planche I

- 1.—4. *Callianassa* sp. nov?
5. *Dromilites eotvoesi* n. sp. holotypus felülről — vue dorsale

II tábla — Planche II

1. *Dromilites eotvoesi* n. sp. holotypus
2. *Ebalia globulosa* n. sp. holotypus balról — vue de profil gauche
3. *Ebalia globulosa* n. sp. holotypus felülről — vue dorsale
4. *Dromilites eotvoesi* n. sp. holotypus balról — vue de profil gauche
5. *Ebalia globulosa* n. sp. holotypus előlről — vue en face

III tábla — Planche III

1. „*Zosimus*” *mediterraneus* LÖRENTHEY carapax
2. *Maja biaensis* LÖRENTHEY carapax (Bia)
3. *Charybdis?* sp.
4. „*Zosimus*” *mediterraneus* LÖRENTHEY homlok — front

Irodalom — Bibliographie

- GLAESSNER, M. F. (1928): Die Dekapodenfauna des österreichischen Jungtertiärs, Jahrb. Geol. Bundesanst. Wien, vol. 78
- LÖRENTHEY, I. (1909): Neue Beiträge zur Entwicklung und zur Fauna des oberen Mediterrans. Math. u. Naturwiss. Ber. aus Ungarn, XXVII.
- LÖRENTHEY, I. (1929): in LÖRENTHEY—BEURLIN: Die fossilen Dekapoden der Länder der Ungarischen Krone. Geologica Hungarica, Series palaeontologica, Fasc. 3.
- MÜLLER P. (1974/a, 1974/b): Decapoda (Crustacea) fauna a budapesti miocénből (1, 2). Földtani Közlöny 104. 1, 3.
- STRAUSZ L. (1923): Fácistanulmány a tétényi lajtameszekén. Földtani Közlöny 53.

Faune de Décapodes (Crustacés) du Miocène de Budapest

Pál Müller

Résumé: Les deux faunes de Décapodes, recueillies dans les couches inférieures de la localité badenien supérieur de Budatétény (près Budapest), se composent en total de 15 espèces dont 3 nouvelles.

A l'une des localités (localités «F» et «A», voir: MÜLLER, 1974a), les Crustacés vivaient dans l'eau relativement très agitée, sur un fond sableux et creusable, tandis que l'autre localité (localité «K») était un lambeau corallifère. La parenté actuelle de la partie considérable des Crustacés y trouvés vit dans la province faunique indo-pacifique ouest.

Description des nouvelles espèces

Dromilites eotvoesi n. sp.

(Planche I., Fig. 5., Planche II., Figs. 1, 4.)

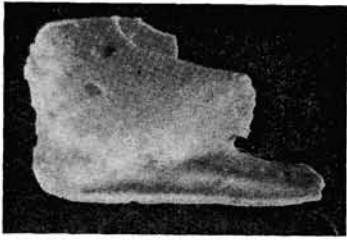
La carapace circulaire est très convexe, la région ventrale médiane en longueur est divisée en deux parties, comme chez *D. bucklandi*. La région branchiale n'est pas divisée par un nouveau sillon, entre les sillons cervical et branchio-cordical, et de cet aspect elle ressemble aux espèces de *Dromia*. Au bord, 5 dents visibles. Les parties antérieures manquent chez tous les individus.

Ebalia globulosa n. sp.,

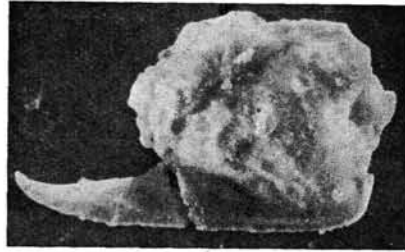
(Planche II., Figs. 2., 3., 5.)

Le contour de la carapace présente un rhombe fortement arrondi, au bord postérieur avec deux proéminences triangulaires, relativement grandes. Région intestinale formée d'une convexité saillante, mais contrairement à *E. hungarica*, espèce semblable, les autres régions ne se distinguent guère, en estompant dans la surface très convexe de la carapace. Les cachets qui la séparent d'*E. hungarica*, ce sont le bord fronto-orbital large et la surface lisse. Elle est considérablement plus étroite que *E. vanstraeleni* décrite dans le Miocène de l'Autriche.

I. Tábla Planche I.

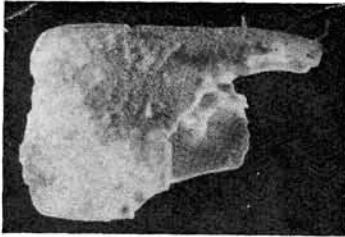

1

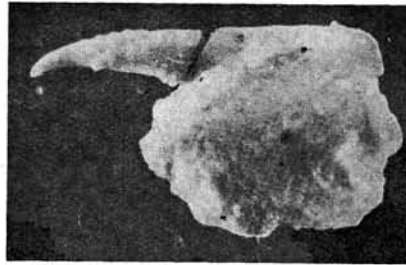

3

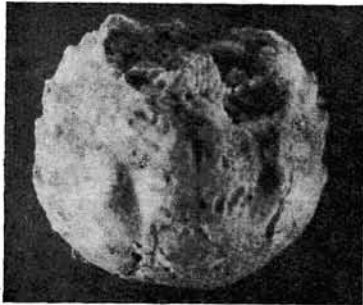
5 mm

2

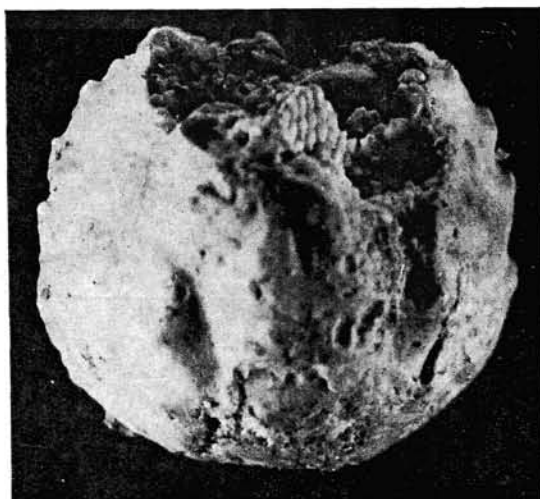

4

10 mm

5

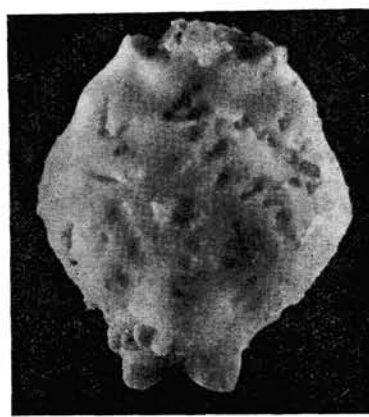

10 mm

1

2

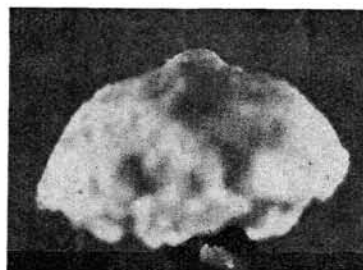
5 mm

3

10 mm

4

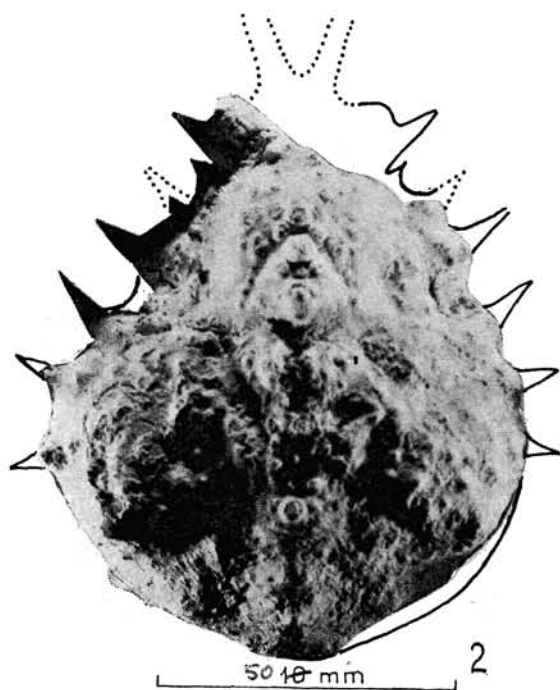

5

III. Tábla — Planche III.

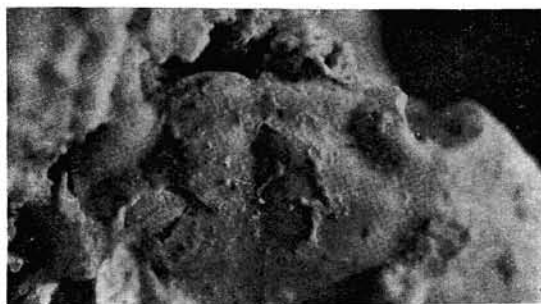
10 mm 1

50 mm 2

10 mm 3

5 mm 4